

Seada Delić

Jablanovi

Instinkt govori jezikom znakova,
veslam alejom beskraja...
Ispružene ruke...
Ljudi... prosjače sreću...
Ne vidim...
Slijepa sam i gluha...
I ne znam više zagrliti život...
Dosegnute zvijezde, jablanovi!
U vašim krošnjama
sagradiću svemir.

Uramljeni dani

Slika...
Čovjek... i nešto osobnih stvari.
Vuče... duge dane olovnim cipelama.
Pijanac neki pita:
"Imaš li vatre?"
Čovjek prolazi nijemo, povijenih leđa,
Davno je nestala vatra,
ostao je pepeo ugašenog vulkana.

Nedorečeno

Noć i nemir...
Zakivam misli u lance snova...
Uvijek... pobjegne mi neka...
Hladno je!
Lomim riječi o ukočeni zid...
Gitara ćuti, zaleđena...
Raščupane žice...
Dolazi zima...
A ja nemam kome da sviram...

Vrtlog

Mrak je...
Tišina akorde svira...
Pletem pokidane note...
Na stolu, izvor zatrovani...
Tvrdo pakovanje.
Jedna za drugom...

ne brojim više...
Vrtlog obavlja me.
Misao:
Od nečega čovjek mora umrijeti...
Vrisak na ulici... sitni sati...
Potres!
Polomila sam sebe... nije važno...
To nije moj svijet!
Otići ću jednoga dana...
Naći ću se... na drugoj strani...
Zagrliću tada... lomljive stvari...

Neočekivani razmjeri

Ulica duga...
Oko mene maskirana lica...
Očeličena... vrištim tišinom.
Zar ne čuješ?
Prolazim... press-centar,
zatrovanim jezikom prosipa riječi.
Bljesne u daljini...
ulična svjetiljka...
Gori u očima...
Spaliću na njoj
svoja krila

Zaglavila sam se...

Dan je gotov!
I ja sam kraća za dan.
Paučina sumraka... umotava me...
Vučem... isprepletene udove
pozornicom godina.
Prva straža!
Na uglu... kameni čovjek...
Zaglavila sam se
u njegovim ugašenim očima.
Počinje kiša!
Nijemo stojimo... kamen i ja...
Bez komentara...
Bjegunci smo...
minulih svitanja.

U ogledalu

Prijatelju,
ne upućuj neshavćeni pogled
tajnim kanalima svoga bića...

Pusti da...
drvene lutke oslika vrijeme...
sa crnim plaštom u ogledalu.

Ne biraj...strane...
Putokaza nema...
Ljubav je
Zaključana...

Nezvanično...
život je...
press-konferencija
lažiranih
istina...

Vrijeme

Kazaljke plove tišinom,
misao... se ne da...
Riječi... bezglasno

Utonule...

Izlomljena noć...
Tamnosanjive sjenke
kačam na zidove...

Tvrđim prstima samoće
dotičem...
prolazeće vrijeme...

Urbana kamuflaža

Da li je bitno... gdje!?
Nose me... crne ulice...
Pustinja... okolo.
Tek poneka svjetleća reklama
prosipa... šarenilo...
Zakočena... slušam,
to vrišti noćna ptica
u krošnji Jasena.
Nešto mi se vrzma po glavi...
Poznajem joj glas...
tamno-tugaljive boje...
Prasak
prekida snatrenje...

Kurzon. Česma na Alifakovcu u Sarajevu

Gradska gerila ruši parkove...
Tečem dalje...
Nemoralno
zgažena trava
spava
u malograđanskim njedrima...

Prolaznost

Vjetar izvjesnosti...
u prolazu...
ponese me...
zaspalim lišćem...

Bez kofera iluzija
poželim... otići... u noć
noseći sa sobom
samo pečat pjesnika
melanholičnog čudaka,
tražeći milost
ne od ljudi -
već od Boga.

Mirza Dedić

Zvezdane staze

Žitna su polja i kiši pomalo.
Negdje se čuje, ko neko laje.
Pastir tjera svoje i pita
umornog prolaznika.
"Dokle, jarane?"
Djevojka snena
u jaslama traži da nije koja
snijela.
Na tavanu slamnom
udovica plače, a zvona se čuju
sa prašnjave ceste.
Umoran kočijaš psuje,
negdje se seljanka čuje,
hoće nekog da tuži,
jer joj kokoši truje.
Umoran kovač pljuje,

svekrva na ledinu sjela
i svoju snahu kune.
Pastir svoje tjera.
i kiši pomalo,
Kvase se uparena sijena.
Moja se, kažu, udala –
bilo je i veselja.

Bezimenoj

Kupala se ona
u purpuru svile
jutro se pobunilo
kao nikad prije
tražila je mnogo
hoće da se pije
nemoj me u vatru
to za mene nije
pusti me da gledam
kako lete ptice.

Svatovi

Suzama svojim dokazuješ
koliko je plamen
nemoćan
pred tvojim osmijehom od bronzne.
Pa zašto te onda
vode?

Crvena maska

Prsten ti nudim.
Znam, dolazi jesen.
Možda smo isti,
ostavi masku.
Prevarimo ljubav,
možda uspijemo?

Molitva za plavušu

Veli mi da voli dunje
i sina Abdulahova
iz plemena Kurejša
pa ako bude,
biva, ako umre

da je kopaju ovdje
tu,
gdje smo se igrali bosi
pod ovom brezom
u njenoj Bosni.
Nije mi lahko,
opada behar
dok kiša rosi.
Djevojku vidim,
ždrebicu vodi -

sva je u bijelom,
na prste broji
i miris dunja
sa sobom nosi.

Neće tvoje tijelo niko

Ako si mislila
da neko u tebi
gleda neku
ne boj se
neće tvoje tijelo
niko
jer ja bez tebe
ni tvoje tijelo neću.

Ispovijed

Marija,
ovo
je
pjesma
bez
forme.
Isto
k'o
što
si
ti
nekad
hodala
bez gaća.
Nije stilski

Sređena,
vidjet ćeš
na kraju
jer dosta je složena,
isto kao što se na tvom tijelu
mnogo njih složilo.

Bit će tu svega,
pa i neonskih lampa,
samo – daj je nekome da ti čita
jer,
ti si naučila sve samo iz slika.

Oprosti, previše si bučna,
budi fina, slušaj recital.
Ne daj da ti smeta kiša,
ćuti i ne pitaj
ništa.

Djevojci koja je voljela jutro

Jasminka je voljela jutro
obično bi tada
rumenilom svojih usana
bojila nebo
i nije pogledala nikog
ona je znala
daleko je istok
ona je znala
da u krpama
snijega
leda
i krvi
sjena smrti
koru kruha mrvi.

San

Usne ti sanjam
na mrvi kruha.
Sva si mi nekako
vlažna i posna.
Pomislím na tren -
ISTA SI BOSNA.

Poruka za plavušu

Jutro gledam
kako mrtve broji
hoću da ti pišem
ne znam šta je s mojim
ne daju mi žene
hoće da se molim
kletvu nose
u njedrima svojim
pale vatru
hoće me da gorim
samo zato
što te malo volim.

Za bezimenu

Sjećam se jutra
i jeseni,
bješe to molitva
krvavih ptica,
a ona sama,
iza nje ništa,
samo vjetar
i dijete piša.
Još uvijek ne znam
ko je ta bila.
Sjećam se samo
za brata pita,
kupujem novine
i vidim slika,
djevojka leži,
košulja ista,
iza nje dijete
i neka ptica,
preko njih pada
krvava kiša.

Za plavušu

U ovoj zemlji,
baš ovih dana,
živi jedna djevojka sama.
Znate li, možda,
ime tog grada?
Ja pamtim samo
da nema posla
i da je plava.
Šta da vam pričam –
nije mi dala.
Za nju sam bio
običan stranac,
koji ne treba da kisne
i – ništa više.

Kćiislama II

Zašto bi ptice snivale tamo
gdje svoga nema
i gdje ima bluda?
Ovdje zaposti, jedina moja,
Ovo je naša kuća.

Kćiislama III

Zašto bi, kćeri,
plakala sada?
Prouči nešto,
spomeni brata.
Ne daj se, bona,
budi mi hrabra.
Otjeraj tugu
sa ovih vrata.
I tu se malo zamisli stara,
pa onda ustade
podne da klanja.